snart paa et andet Punkt. Naar man gennemblader den nu afsluttede Aargang af »Kvinden og Samfundet«, ser man saaledes, at ogsaa Aaret 1910 har bragt sine Fremskridt samtidig med at Grunden er bleven lagt til fremtidige. Kvinder som Malermestre, som Haandværkssvende, som Statshusmand og som Fabrikinspektør for Virksomheder, der beskæftiger Mænd, er altsammen Landvinding for Kvindesagen. Og grundet Haab om en Ændring af Vielsesritualet, som D. K. længe har arbejdet for, har vi faaet ved det Forslag herom af Danmarks Biskopper, som er fremkommet paa Aarets sidste Dag og nærmere vil blive omtalt i næste Nr. — Og foruden dette er der meget andet, som vi kan vente os at opnaa i det nye Aar eller i de nærmeste følgende, Løsningen af mange Spørgsmaal, som D. K. har arbejdet for.

Men vi er endnu langt fra Maalet, lige Ret for Mand og Kvinde, og vi kan ikke slaa os til Ro med, at Udviklingen nu er i saa god en Gænge, at alt nok vil komme af sig selv. Tværtimod, Kvinderne maa stadig være paa Vagt, enhver ny Sejr maa bevares, og der kan ofte fra uventet Side dukke gammel Fordom op, som vi troede forlængst ude af Verden. Ogsaa herpaa har det forløbne Aar et Exempel at opvise i Ordningen af Vejleforskoleseminarium, (se »Kv. & Smf.« Nr. 7). Det er ogsaa rigtigt, at Kvindestemmeretten tilsyneladende ingen Modstandere har, men vi kan dog derfor ikke være saa ganske sikre paa, at den ikke, naar den virkelig skal til at blive til Alvor vil møde en god Del passiv Modstand. Da Redaktionen ved Rigsdagens Sammentræden i Efteraaret sendte en Forespørgsel til hver Landstingsmand angaaende hans Stilling til Kvindevalgretten formet som Interpellationen ved Folketingsvalgene, mødte den kun ringe Tilslutning, idet den kun modtog 5 Svar ialt, hvoraf ganske vist det ene galdt for Socialdemokratiets Rigsdagsgruppe. — Nej, Kvinderne kan ikke lægge Hænderne i Skødet! De har saa god Grund som nogen Sinde til at slutte sig sammen om deres fælles Sag for at værne den og føre den frem til Sejr.

Kunde blot Betydningen af Sammenhold gaa op for alle danske Kvinder, saa vilde deres Sag staa endnu langt bedre, end den allerede nu gør. Men de Kvinder, der har denne Forstaaelse og har lagt den for Dagen ved at slutte sig til D. K., de bør navnlig alle arbejde for at bibringe andre Kvinder denne Forstaaelse. Hvis blot hvert Medlem i Aarets Løb vilde skaffe et til, saa vilde D. K. ved næste Aarskifte staa med fordoblet Evne og Indflydelse og vilde saaledes kunne udrette endnu langt mere, end det allerede har haft Held til.

Kvindelig politi i Norge.

I anledning av at der fra »Dansk Kvindesamfund« er indsendt et andragende til justitsministeriet og til magistrat og borgerrepræsentationen i flere byer, om at faa kvinder ansat i politiets tjeneste, har jeg tænkt mig, at det muligens kunde interessere »Kvinden og Samfundet«s læsere at høre litt om, hvad der er gjort og opnaad i Norge, hvor samme spørsmaal har været brændende i en række av aar.

Som alt hvad der er nytt og usedvanlig, vakte tanken om at faa kvindelig politi, en heftig motstand. Og passerte de vanlige faser: haan, latter, mistro, mistillid til evner osv., slik som vi kvinder altid har været vant til at bli møtt i vore forsøk paa at faa kvinder ind i de stillinger, hvor *vi* synes de bør være, og hvor der hittil bare har været ansat mænd. Men det som tiden og de fremskredne forholde kræver, det vinder litt efter litt terræn ogsaa i menneskenes sind, og som det er gaat med de fleste av vore krav, saaledes med dette: vi har vundet frem til seir ogsaa her! Omend vi endda staar ved den første begyndelse, hvad kvinder som patruljerende politi i gaterne angaar.

Vi har nu nemlig allerede længe hat kvinder i politiets arresttjeneste.

»Norsk Kvindesagsforening« har omtrent fra sin tilblivelse for 26 aar siden, hat tanken oppe, og sammen med Sædelighedsforeningen har den i flere aar arbeidet ihærdig og uavladelig for denne sak. Der har været holdt store massemøter, hvor resolutioner vedtokes og indsendtes til myndigheterne, man har skrevet om den i dagspressen, og foreningens energiske og for denne sak saa varme formand, fru Randi Blehr, har personlig henvendt sig til de fleste av dem som hadde med sakens av-